

### [Arbejds- og Socialministeren.]

reguleres paa Grundlag af Pristallet for Januar 1946.

Hvad angaar Udgifterne ved Forslaget, maa man regne med, at disse vil blive betydelige. Navnlig i de første Aar, hvor Virkningen af den foreslaaede Forhøjelse af Aldersgrænsen endnu ikke har naaet gøre sig rigtig gældende, vil Merudgiften i Sammenligning med Udgifterne efter den nugældende Lov andrage meget store Beløb.

Udgifterne til Alders- og Invalidementer — bortset fra de midlertidige Tillæg — kan for Finansaaret 1946—47 anslaaes til godt 290 Mill. Kr. efter den gældende Lov. Hvis det her forelagte Forslag gennemføres, vil det efter Beregninger, der er foretaget i Ministeriet, i det første Aar, i hvilket det er i Kraft, medføre Merudgifter paa godt 80 Mill. Kr., saaledes at den aarlige Udgift i 1946—47, saafremt Forslaget havde faaet Gyldighed i hele dette Aar, vilde være blevet lidt over 370 Mill. Kr.

Af Merudgiften gaar ca. 60 Mill. Kr. til Forbedring af Aldersrentenydernes Kaar og ca. 20 Mill. Kr. til Invalididentenyderne.

Staten vil komme til at bære godt 50 Mill. Kr. af Merudgiften og Kommunerne knap 30 Mill. Kr.

I Løbet af 6 Aar, det vil sige i Finansaaret 1952—53, vil Virkningen af Forhøjelsen af Aldersgrænsen have gjort sig fuldt ud gældende, hvilket naturligvis vil betyde en Nedgang i Udgifterne. Samtidig maa man imidlertid regne med, at de lempeligere Fradragsregler vil bevirke, at en Del Mennesker, hvis Indtægt eller Formue hidtil har været saa stor, at de ikke har kunnet oppebære Aldersrente, nu vil søge Rente, hvilket vil medføre en forøget Merudgift.

Jeg kan i denne Forbindelse nævne, at den ændrede Aldersfordeling ogsaa med Bærelse af den nuværende Lovgivning vilde medføre en stigende Udgift til Aldersrenter.

Efter Folkeforsikringsloven i dens nuværende Skikkelse kan Udgifterne i 1952—53 anslaaes at ville andrage ca. 315 Mill. Kr., hvorved der er regnet med samme Prisniveau som i 1945—46 og med et Raadighedsbeløb til personlige Tillæg paa 15 pCt.

Saafremt det foreliggende Forslag gennemføres, kan Udgifterne i 1952—53 anslaaes til ca. 375 Mill. Kr.

Af Merudgiften paa ca. 60 Mill. Kr., hvoraf Aldersrentenyderne vil nyde godt af ca. 39 Mill. Kr., Invalididentenyderne ca. 21 Mill. Kr., vil Statens Andel andrage 40 Mill. Kr., Kommunernes ca. 20 Mill. Kr.

Jeg skal ikke trætte med en Gennemgang af de enkelte Udgiftsposter, men skal

tillade mig at henvise til Bemærkningerne til det forelagte Lovforslag.

Jeg skal herefter anbefale Lovforslaget til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Jeg har dernæst den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Lov om offentlig Forsorg, jfr. Bekendtgørelse Nr. 337 af 29. Juli 1942.*

Idet jeg i øvrigt henviser til Lovforslagets Motiver, skal jeg nøjes med at gøre nogle faa Bemærkninger; det kan gøres ganske kort, idet Forslaget staar i nøje Forbindelse med det lige fremsatte Forslag om Ændringer i Folkeforsikringsloven.

Ifølge Forsorslovens § 297 svarer Kommunehjælpens normale Maksimum til den Grundrente + Invaliditets- og Børnetillæg, som vilde have kunnet ydes i Henhold til Folkeforsikringsloven, hvis paagældende havde opfyldt Betingelserne herfor. Ud over dette Beløb kan Kommunen yde Hjælp af en vis almindelig Karakter, f. Eks. til Husleje, Brændsel, Beklædning, Hjælp i Sygdomstilfælde eller til Familier med store Forsørgerbyrder. Det Beløb, der er stillet til Raadighed for Kommunen til disse særlige Formaal, udgør ifølge § 297, Stk. 2, en vis Procent af den samlede i Kommunerne inden for den normale Maksimumsgrænse udbetalte Hjælp, nemlig  $\frac{4}{3}$  af den i Folkeforsikringsloven fastsatte Procent for Raadighedsbeløbet til personlige Tillæg til Alders- og Invalididentenydere. Ogsaa Størrelsen af det i Forsorslovens § 293 hjemlede Raadighedsbeløb til supplerende Kommunehjælp til arbejdsløshedsunderstøttede er knyttet sammen med Folkeforsikringsloven, idet den gennemsnitlige Invalididentente pr. Dag indgaar i Beregningsgrundlaget.

Forslaget om en Forbedring af Rente-ydernes Kaar faar altsaa ogsaa Indflydelse paa Størrelsen af Kommunehjælpen, og Spørgsmaalet bliver saa, om det kan anses for rimeligt, at de kommunehjælpsunderstøttede faar samme Forhøjelse af Hjælpen som Invalididentenyderne, hvis Kaar hidtil har været normgivende for de kommunehjælpsunderstøttede. Dette maa paa Forhaand betragtes som tvivlsomt, idet Folkeforsikringsforslaget netop begrundes med, at Invalididentenyderne er ganske særlig vanskeligt stillede, hvorfor de efter Forslaget faar en forholdsvis større Forhøjelse end Aldersrentenyderne. En foretagen Undersøgelse viser da ogsaa, at man ved fortsat at sammenkæde Kommunehjælpen med Invalididenten vilde komme op paa Understøttelser, der i mange Tilfælde vilde overstige Arbejdsløshedsunderstøttelsen.